

List Filipským

Jedenáctý díl

F 4,10-23

1. Zasněžení do tajemství spokojenosti (verše 10-14)

Apoštol Pavel uměl nejen dávat, uměl i radostně přijímat. Zde vyjadřuje svou radost z daru, který mu Filipští poslali na jeho potřeby. Šlo patrně o nějakou peněžní částku, kterou křesťané z Filip apoštolovi poslali. Pavel se velice zaradoval v Pánu, když dary obdržel. Znamenalo to pro něho mnohem více než to, že měl více peněz. V přijatém daru musel vidět projev lásky Boží k němu. A také to byl konkrétní projev víry a lásky filipských křesťanů. Filipští Pavlovi patrně nějakou dobu nic neposílali. Opakovaně apoštolovi vypomáhali, a pak nastala proluka. Vypadalo to, jako když je v zimě ovocný strom holý, není na něm ani listí, ani ovoce. Na jaře se ale opět zazelená, rozkvetne a posléze se na něm urodí i ovoce. Podobně znovu rozkvetla péče Filipských o Pavla. Znovu poslali Pavlovi dary. Přestávka v podpoře apoštola byla způsobena objektivními vnějšími příčinami, neměli příležitost. Nebylo to tak, že by Pavlovi vypomoci nechtěli, pouze nemohli.

Apoštol Pavel ale nežil ve strachu z chudoby. Nechtěl si stěžovat na nedostatek. Naučil se totiž být spokojený v těch okolnostech, ve kterých se právě nacházel. Nebyla to pro něho žádná šedá teorie. Uměl to naprosto prakticky. Uměl být spokojený v nedostatku, uměl ale být spokojený, i když měl nadbytek. Byl zasvěcený do sytosti i hladovění, do nadbytku i nedostatku. Věděl jak žít z víry v Pána Ježíše za jakýchkoliv vnějších okolností. V nedostatku se evidentně nelitoval. Věděl, že všechno může v tom, kdo ho zmocňuje. V síle Pána Ježíše mohl zvládnout nedostatek i nadbytek. Boží sílu potřebuje křesťan k obojímu.

Přestože Pavel nijak nezhral na svoji ekonomicky svízelnou situaci, rád od Filipských dary přijal. Potvrdil, že dobře udělali, když mu pomohli v jeho těžkostech. Těžkostmi tu asi Pavel míní hmotný nedostatek, který zakoušel ve vězení.

2. Dávání jako obět' Bohu milá (verše 15-20)

Filipy byly prvním místem na evropské půdě, kde apoštol se svým týmem založil církve. Slovy „v počátcích evangelia“ (v. 15 ČEP) Pavel patrně míní počátek šíření evangelia v Řecku. Filipští byli tehdy jediní, kdo apoštola Pavla finančně podporovali. Na počátku byli jediní, kdo se finančně podíleli na službě šíření evangelia v Řecku. Vícekrát Pavlovi poslali dary i do Tesaloniky, kde apoštol společně se svými spolupracovníky rovněž založil sbor. Vypadá to tak, že Filipští byli v tomto ohledu výjimeční. Byli Pavlovi velmi blízcí; hluboce rozuměli jeho poslání a radostně se na něm podíleli i finančně.

Pavel to nepřipomínal proto, že by hladověl po penězích. Záleželo mu opravdu více na Filipských (na jejich duchovním prospěchu), nežli na tom, aby se skrze ně nějak obohatil. Pavel věděl, že takové dávání Filipským duchovně prospívá. Chtěl, aby se nějak rozhojňoval jejich duchovní „zisk“ (ČEP, v ř. doslova „plod, ovoce“; Ř. KARPOS; v. 17). Nedávali Pavlovi, ale dávali Bohu. A nedávali jako ti, kdo si Boha zavazují. Dávali z toho, co jim Bůh už předtím daroval. A když dáváme Bohu, tedy správným lidem a na správné věci, vždy z toho máme i nějaký duchovní užitek. Takovým užitekem jistě je, že se prohlubuje naše společenství s Bohem. Užitekem je

náš duchovní růst.

Apoštol tedy potvrzuje, že přijal od Epafrodita dary Filipských. Jejich dary přirovnává k oběti, která je Bohu milá. Nebyla to oběť za hřích. Tu už dávno přinesl Pán Ježíš svou smrtí na kříži (srov. 1J 4,10). Byla to spíše oběť díky a chvály Bohu (srov. Lv 7,12-15). Bůh to jistě dobře viděl, a proto mu jejich dávání bylo milé. Není ale dávání jako dávání. Ne každé dávání peněz je obětí Bohu milou. Někdy má naše dávání uchlácholit naše svědomí. Někdy se v našich rukou stává nástrojem manipulace druhých podle našich přání. To ale nebyl případ filipských křesťanů. A kdo dává Bohu, ten nezchudne. Naopak Bůh naplní každou jeho legitimní hmotnou i nehmotnou potřebu. Takové ujištění směli z Pavlova dopisu slyšet Filipští. Smíme je pro sebe slyšet i my. Také to je důvod k věčnému oslavování Boha Otce.

3. Pozdravy i z císařova domu (verše 21-23)

Závěrem svého listu Pavel vybízí k pozdravení všech, kteří patří Kristu Ježíši (v řeckém textu ve verši 21 doslova čteme: „Pozdravte každého svatého v Kristu Ježíši.“). Každé Boží dítě je svaté. Každé Boží dítě náleží Bohu, každé Boží dítě je oddělené pro službu Bohu.

Pavel rovněž vyřizuje pozdravy od bratří, kteří byli s ním, snad i ve vězení. Dále se apoštol zmiňuje o tom, že pozdravují i ostatní „bratří“ (ČEP, v ř. doslova: „svatí“; v. 22), zejména ti, kdo jsou z císařského domu. Apoštol mluví o ostatních křesťanech, kteří žili ve městě, kde se právě nacházel. Zmínka o bratrech z císařského domu může, ale nemusí znamenat, že Pavel se nacházel v Římě. Jednalo se patrně o personál císařského dvora, otroky i svobodné služebníky, kteří se stali křesťany. Tento personál se ovšem nevyskytoval pouze v Římě, nýbrž po celé říši. V Efezu prý dokonce existoval jakýsi spolek císařských otroků. Máme tu výmluvné svědectví o šíření evangelia. Křesťané už byli i u císařského dvora!

Závěrem Pavel Filipské zdraví přáním, aby milost Pána Ježíše byla s nimi (v ř. doslova: „s *duchem vaším*“; v. 23). Tu milost jistě potřebujeme i my. Znovu a znovu potřebujeme přijímat od Pána Ježíše nezasloužené dobrodiní a pomoc, abychom vítězně došli do nebeského cíle.

K zamyšlení a rozhovoru:

Proč potřebujeme Kristovu sílu i ke zvládnutí dostatku?

Jak se můžeme při dávání zbavovat představ, že nám za to Bůh něco dluží?